

ASSOCIACIÓ
= ÀKAN =

Dijous, 15 de desembre del 2011

Ha estat molt dur, però no em canviaria pel d'abans

No s'asseu, a peu de porta es posa bé la gorra, somriu, té ganes de parlar: "aquests mesos d'ara em sembla que són els més durs des que vaig arribar". Ens coneixem de fa temps, anys, de quan va arribar tan ple d'il·lusions i de vida, de quan va viure al carrer, de quan va quedar destrossat per dintre i

per fora, de l'hospital, dels medicaments, de la vida més estable, dels estudis..., de Déu, de les llàgrimes, del riure, de la solitud i d'alguna companyia...

Ja té el permís de residència i treball, però, encara falten els darrers tràmits. S'angunieja pensant en l'actual situació econòmica, en la muller i el fill. Però...

"Ara és un moment molt delicat, podria equivocar-me fort, segons quina decisió prenguéis podria tirar per terra tot el que he anat aprenent al llarg d'aquests anys. Ha estat dur, molt dur, però no em canviaria pel d'abans. Malgrat tot, si ara jo prenguéis un camí diferent, allunyat, tot el que he après no serviria de res, és aquí i en certes coses, en les que puc aplicar els meus aprenentatges, en altres llocs seria inútil, i caldria tornar a començar. Aquí serveixo, en altres llocs, què faria?, aquí puc aplicar el que he après de la vida, no estic parlant de coneixements tècnics, estic parlant de la vida. És aquí on vull ser. Perquè aquí la meua vida té sentit ampli. Aquí em sento persona i puc ser persona també per l'altre. I aquí també sóc, sóc per algú, algú, alguns que m'estimen, que estan pendents de mi, que creuen en mi, que em veuen, i alguns a qui puc ajudar perquè he après moltes coses que abans no sabia.

Amb una vida còmoda em sembla que no aprens gaire res, és amb les dificultats que busques i busques què s'ha de fer per poder viure millor, i és llavors quan creixes. Sí que he patit molt, tu saps que no et menteixo, estàs amb mi des del principi, però el patiment ha fet que jo avui fos un altre. Algun d'aquests llibres que he llegit només parlen d'estabilitat emocional, bé, jo diria que no sé si és ben bé els pensaments positius el que busco, potser el que he trobat és més fort que sentir-me bé per dintre, he trobat la saviesa de vida, el que és la vida, i és cert que pateixo, però el meu patiment ha fet néixer una nova vida. Penso sovint que si les coses haguessin sortit com jo pensava que anaven immigrant, jo no hagués trobat tot el que he trobat, aquests immensos tresors de vida que he trobat. Potser tindria diners, i casa, i cotxe, però no seria el que sóc.

Quan telefono a casa, em noten molt diferent, més madur, més serè, amb més capacitat de valorar les coses i de buscar-hi sortida. I estan contents. T'ho prometo, se n'alegren. Ara, no poden imaginar el que jo he passat. Ni ho podran imaginar mai.

Saps els problemes que jo tenia de convivència, fa dos anys que

visc en el mateix pis, i no en tinc cap de problema, ha passat molta gent, m'he adaptat i hem estat bé. Quan vaig arribar, volia imposar els meus criteris, em pensava que la meua manera d'entendre les coses era la correcta, era autoritari, i, fins i tot, als que no eren com jo, doncs, no sé, em sentia despectiu. Moltes vegades, et prometo que ho feia per ajudar, jo, ara ho veig, envaïa l'espai de l'altre, volent ajudar, anul·lava l'altre, perquè em creia més ràpid, amb més coneixement, que jo sabia el que s'havia de fer, i, en realitat, el poc espai que tenia l'altre li tirava per terra, amb la meua suposada saviesa. Quanta amarguesa dec haver provocat sense ni saber-ho, amb els meus bons sentiments, amb la meua millor formació.. Després no entenia com, en comptes de recollir agraïment, el que recollia era rebuig. Jo no m'adonava del que feia, no ho veia, penso que un dels grans problemes que tenim és que no veiem les coses, no ens n'adonem. No és que siguem dolents, és que no veiem ni les conseqüències dels nostres actes ni de les nostres paraules. Avui sé que els comportaments humans són molt diferents, i són molt complexos. He vist la complexitat de la vida. I he pensat molt. He après els mecanismes d'adaptació, i no hi ha problemes. Accepto que l'altre és diferent de mi i hi convisc sense dificultats importants. I això és molt, tu saps com els

pisos, amb persones tan diferents convivint, poden ser un niu de problemes i problemes. Jo hi visc tranquil, però tranquil no perquè els altres ara siguin fàcils, còmodes, sinó pel que he après sobre la conducta humana, la meua i la dels altres.

Veus?, no tot ha estat negatiu. M'he descobert molt millor del que creia ser, molt més valent, capaç d'aguantar, capaç d'un esforç continuat, tenaç. He estat capaç d'aixecar-me cada matí, i amb pluja o neu anar a l'escola, a la meua edat, i aprendre i aprendre, sense vergonya, sense aturar la meua ment, intentant comprendre i adquirir els coneixements que se'm demanaven, com un infant.

He estat valent i he suportat tot. I he après un valor que, a la vida, en sembla fonamental, aprendre a esperar, a tenir paciència. Sé que és la clau de la vida. Abans en parlava, jo sóc cristià, es parla de la paciència a les esglésies, però, ai! les paraules, se'n diuen tantes de paraules sense saber ni què es diu! Ara em diuen: espera un any, i sé aguantar, espera uns mesos i sé suportar. Sé que els projectes de vida passen per etapes plenes de llum i d'altres de fosca, sé que la llum i la fosca es poden barrejar en un mateix temps, i sé que hi ha coses que només podem esperar, esperar i prou. I algunes coses a les quals hauré de renunciar per sempre. La vida

és un projecte limitat, i passa molt ràpid. Però, fixa't bé en tot el que he après. Si m'ho haguessin dit abans d'immigrar, ni hagués sabut de què parlaven. M'han tallat com una roca.

Si la meua vida és estable algun dia, si torno al meu país, com m'agradaria, jo també vull ajudar, sé que tot depèn de les ajudes que has trobat en el camí, sé que et pots trobar amb vides que et capgirin l'existència. A mi m'ha passat. Res del que he fet no es podria haver fet sense vosaltres. Vosaltres ho heu estat tot: el meu suport humà, econòmic, religiós. Tot. Només podria escriure aquesta paraula. I mai no m'he sentit sol, mai, sabia que hi havia algú que no m'abandonaria mai. Ho sabia, des del fons de l'habitació de l'hospital, des del carrer, sabia que hi havia algú que no oblidaria mai la meua situació, sabia que em donaria a la mà, això es veu als ulls de la gent, perquè en els ulls hi ha el cor. Penso que un dels problemes més grans de la immigració és la solitud, i jo no l'he patida. No he estat sol. No estic sol.

Saps, perquè jo ara puc ajudar els altres? Perquè quan parlen de dolor sé de quins dolors parlen. Si no has estat malalt, si no has estat sol, si no has patit a fons, si no has tingut problemes forts amb les

relacions, si no has sabut ni on dormiries aquesta nit, com vols entendre els dolors dels altres? Ho veus de seguida quan expliques les coses, qui t'entén o qui no t'entén, n'hi ha que són molt amables, però no poden entendre res del que estàs explicant, et miren, et somriuen, però, em pots dir què entenen? És quan has patit el dolor fortament que pots arribar a entendre el d'un altre. I és llavors quan pots ajudar de veritat.

Cap dia, cap, cap, Déu no m'ha abandonat, ni quan dormia en aquell sota d'escala. Mai. Sempre ell ha procurat per a mi els cors disposats a ajudar, sempre m'ha protegit, sempre s'ha fet present. Són vivències de Déu que no sé si la gent normal fa, però en períodes de problemes, Déu es fa evident d'una manera que en un altre context no podries veure. No sé com explicar-me, és com si el toquessis, i això, potser sí que és molt difícil de poder experimentar per la gent que més o menys tenen una vida normal.

El qüestionari que ens vas donar per contestar, mira, se'm fa un nus quan hi he de posar paraules a tot el que he viscut, perquè em toca fortament per dintre. Deixa'm estar content de dir-te una cosa, puc dir-te-la?, serà molt curta, amb tot el que jo sóc: gràcies! Mai de la vida no oblidaré. Mai.”

Comentari

T'escric des de casa, on tot es silenci i es respira pau, una pau que va preparant la vinguda de l'Infant. Un cop més m'impresiona el que llegeixo a través del teu blog... No puc evitar de dir-t'ho, d'agafar el llapis i intentar transmetre el que sento. No puc quedar-me indiferent davant de tota aquesta realitat que ens fas arribar. Necessito dir-t'ho d'una manera o altra. Com podria callar? Quanta vida amarada de dolor hi ha en aquest nostre món...! Cada vegada més penso en el perquè a alguns de nosaltres ens ha tocat viure situacions tan difícils... Què hem fet? Ja pots pensar que és una pregunta que em fa mal. Miro la gent, amb les seves vides, i em demano: per què, per què? Per què a uns ens ha tocat tant de dolor? Llavors, sort n'he tingut, m'he de refugiar en la pregària. Cada vegada més estic espantada davant del que és la vida, i penso que només aquesta mirada més

alta em salvarà. I, és veritat, fixo la meva mirada en alguna cosa més gran que tot plegat, perquè m'ofego literalment.

Fruit de la pregària, en brolla la resposta: "T'he escollit a tu perquè donis vida al món"... No sé si estaràs d'acord amb mi. Sovint, l'immigrant, la persona sofrent, és aquella que dona VIDA al món. Un món que va morint a mesura que va perdent la seva sensibilitat davant el dolor de l'altre.

Realment, si fóssim conscients que en nosaltres també hi roman la precarietat i que en un breu instant podem perdre-ho tot, valoraríem més allò que som i tenim: família, amics, companys de camí, treball... Com el jardiner cuida el seu petit jardí, cuidaríem amb més cura el jardí que ens ha estat donat per Déu a cadascú, el nostre petit jardí de Déu... Res és nostre i tot és de Déu: família, salut, treball, amics. Hem de ser responsables davant del que se'ns ha donat perquè puguem tornar-ho a Déu havent donat fruit. Si jo tinc un amic, l'he de cuidar, no és meu, i un dia ell tornarà a Déu.

[....]

Demano al bon Déu que, malgrat el que podem experimentar de duresa de vida en pròpia carn, ens doni sempre la fortalesa per no renunciar mai a la nostra essència. Penso que

aquesta essència és el Déu que rau en cada un de nosaltres, en el nostre cor. Cadascú ha de fer el camí per trobar quina és la seva essència, i penso que els altres haurien de ser respectuosos amb l'essència de l'altre, perquè allà Déu s'ha expressat, en canvi, quanta enveja hi ha, o quant d'egoisme, o potser senzillament, quanta ignorància!

La teva força interior, coratge i fidelitat a Jesús, que veig en la teva persona, penso que són el que realment hauria de marcar l'esperit de la nostra Església i de les persones que treballen en la construcció del Regne... Però, sovint em decep no veure-ho, m'entristeix profundament.

[...]

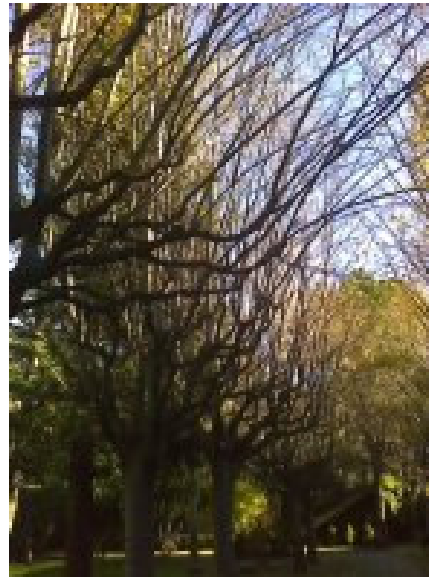
Que aquest Nadal també puguem donar un polsim de vida a tots aquells que en vida moren per haver perdut el sentit i la seva essència. I gràcies per poder viure amb sentit, experimentar molts moments el goig de viure, de servir, de ser útil, de Ser de veritat. També jo necessito tota la força d'aquest Jesús infant que ve per seguir vivint! Bon Nadal a tots, amb tot el cor. MILOS

Dijous, 22-12- 2011

Qui són?

Al matí, a la ràdio ho diuen: a Madrid estan estudiant posar una multa a les persones que busquin en els contenidors. Entenc la complexitat de tot plegat. I la realitat és complexa, té molts matisos. No sé de quins casos estan parlant. Conec persones que busquen menjar en contenidors, perquè de vegades només queden els contenidors, així és la duresa de la vida per a moltes persones cada dia.

Conec les dificultats de viure en aquest temps actual, conec com, malgrat els esforços de molts, és insuficient. I conec el

dolor, aquest dolor tan devastador que m'han explicat mil vegades. I ara que arriba

Nadal, aquest Nadal, no puc més de demanar-me qui són els qui han provocat tant dolor, els qui s'atreveixen a negar a l'altre tota escapatòria, qui són els qui estafen el menjar de tanta gent, els qui especulen amb la vida de tants, els qui viuen sobre el dolor de molts... Qui són? Com són? De quina indiferència estan fets? Què els mou per dintre? Tenen fills? Han sentit les paraules dels que pateixen, han vist els seus plors, l'angoixa, la mort, als ulls? O tant els fa tot?

De vegades penso que és un temps en què tot es pot donar, tot es pot legitimar, i tot es pot defensar, argumentar. Molts tenen moltes paraules per defensar el que sigui, i jo cada vegada em quedo més sense paraules.

Dissabte, 31 de desembre del 2011
Pregària de Cap d'Any 2011

(Text d'inici i presentació de la pregària)

I el Senyor Déu digué, en veure l'any com s'acabava:

"Tu que m'escoltes, ets el meu estimat, et vaig pensar abans de néixer, abans que veiessis l'alba per primera vegada. Et vaig pensar i vaig estar content. Vam trobar uns pares que et van acollir, com millor van saber, i entre tots els de la teva família van fer el que van poder.

Tingueres un país, i un treball, potser un escola..., amics, companys, dies bons i dies dolents. Ara ja saps que la vida no és fàcil. Però saps que el sol gira i que la lluna també. La fosca i la claror s'alternen, ara una, ara l'altra. Et miro, conec les teves febleses, i les teves precarietats, però ets molt valuós als meus ulls i t'ho dic perquè ho escoltis bé: estic content de tenir-te."

Si mirem l'any que ara ens deixa, quantes possibilitats que ens han passat per davant, i quants d'entrebancs, quants somriures i quantes llàgrimes, per dins, per fora. Molts moments d'estar segur, fort, de l'opció que has pres, i alguns moments de dubte, de por, d'incertesa, de voler tirar enrere. Moments de valentia. Moments de defallença. Moments.

I Ell que t'estima, i que no et deixa. Que parla cada dia en la boca dels qui t'envolten, que et guia, que t'ensenya el camí, que et pensa, que et reclama, que t'empeny i que et frena. Ell, Déu, sempre present, més present que l'aire que respires i la sang que va per les teves venes. Déu que t'estima, que pateix, que busca cuidar-te, que busca entre les persones que t'envolten qui farà el paper d'estimar-te, d'estar per tu, de veïllar per tu, qui serà els seus braços.

Una de les experiències més fondes de la vida és la de la solitud, la podem sentir perquè els nostres viuen lluny de nosaltres, o perquè han mort, han marxat cap a una nova existència. Si repassem l'any, quants moments d'absència, de

trobar a faltar, d'estimar sense veure... I, amb tot, si l'altre, aquell altre tan important per la nostra vida, no hi és, potser ens ajudarà pensar que seria bonic si ens atrevíssim a:

Viure amb l'altre, amb aquell que no tenim ja, fer allò que a l'altre el faria feliç, allò que on estigui el farà content. Ser fort perquè l'altre reposi veient-nos, ser caritatiu perquè l'altre se senti complagut en veure'ns, ser treballador, pregar, perquè ell, o ella, sigui on sigui, pugui ser feliç. Estar content i ser carinyós amb la gent perquè l'altre ens veu i això li agrada. No hi és, és cert, però ocupa tota la nostra centralitat a la vida, i viu, viu, a través nostre el que nosaltres vivim. Ensenyar-li el que fem, el que pensem, el que inventem per tirar endavant, el que estimen, seguir-lo fent participar de la nostra vida. Saber-lo atendre, seguir fent-li sentir que ell és un dels centres de la nostra vida, i que això continua fent-nos sentir vius i feliços.

I gosar dir: mira, suportó això amb dignitat, amb fortalesa, buscant com me'n puc sortir, continuo fent les coses que per a nosaltres eren importants, no em deixo abatre per aquesta vida més dura. Vull seguir vivint amb tu i fer-te feliç.

Pot ser el record d'una mare morta, d'un pare, dels fills que viuen lluny, de la parella que tenim o que està en algun lloc i encara no la coneixem, d'un amic a qui estimàvem profundament, o, senzillament, el record de la família que viu lluny de nosaltres. De les

persones absents en podem agafar molta força.

I força, amor, paciència, comprensió, capacitat de sacrifici, esforç, educació, bellesa, felicitat, resignació, llum, coratge, formació, intuïció, il·lusió, intel·ligència, caritat, pa, vestit, habitació, i tantes altres coses, són el que necessitarem de valent en aquest any que ve ara mateix.

Avui, aquesta nit, pot ser una nit de conversió. La vida, la nostra vida, es pot convertir en la preparació dels camins del Senyor també. Aquest camí no està reservat a uns quants i prou. Nosaltres també podem ser cridats. Aquesta terra a la que heu arribat pot ser una terra de desert. Però el desert és sempre un lloc de conversió, si ens atrevim a fer-ho. Un lloc per recordar la fidelitat a Déu, com Ell ens estima contínuament. Un lloc per penedir-nos de tot el mal que hem pogut fer i sentir la necessitat de ser salvats. Cal molt de treball interior, molta reflexió, molt de silenci, molta humilitat, per convertir-se al camí de Déu. La nostra temptació pot ser no anar al desert, creure que no necessitem convertir-nos, distreure'ns amb altres coses, oblidar les nostres pors i amagar la nostra falta de coratge per acollir la veritat. Però sempre queda l'esperança.

És possible que la nostra vida sigui també la vida dels qui preparen el camí del Senyor?

Esperencem-nos!

(És tard, però n'és el temps)

Hi ha qui pensa que el món està tan trencat, tan adolorit, tan cansat... que ja és tard per a l'esperança, que res no indica que hagi d'arribar res nou, que no hi ha cap alegria a punt d'arribar.

Encara que sigui tard, és la nostra hora.

És tard però és tot el temps que disposem per a fer futur.

És tard, però som nosaltres aquesta hora tardana. És tard, però és matinada si hi insistim una mica.

Pere Casaldàliga.

